

Arrest

nr. 272 980 van 19 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. LEUNG
Terninckstraat 13 C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 oktober 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. LEUNG, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster betreedt op 4 juli 2018 via Madrid, Spanje, het Schengengrondgebied.

1.2. Op 30 oktober 2018 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar neef met de Spaanse nationaliteit. Omwille van het uitblijven van een beslissing binnen een termijn van zes maanden wordt verzoekster op 15 mei 2019 in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 31 augustus 2021 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [J.M.] Voorna(a)m(en): [N.] Nationaliteit: Colombia
Geboortedatum: [...] Geboorteplaats: [...]
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te: [...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 30.10.2018. Ten gevolge van het uitblijven van een beslissing van de DVZ, werd zij op 15.05.2019 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van de Burger van de Unie [M.J.J.A.] [...], haar Spaanse neef met wie zij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit sedert 16.11.2020, datum waarop betrokkene samen met haar zoon [M.J.J.J.] [...] werd ingeschreven op een afzonderlijk adres.

Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht niet omdat bleek dat voldaan werd aan de voorwaarden om te verblijven als ander familielid van een burger van de Unie, maar wegens het uitblijven van een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Heden is het redelijk te stellen dat de gezinshereniging achterhaald is, gelet betrokkene niet meer bij referentiepersoon woont en geheel ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel. Nochtans beweerde betrokkene bij haar verblijfsaanvraag ten laste te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van zijn gezin in het land van herkomst. Ze blijkt heden niet meer deel uit te maken van zijn kerngezin, noch kan ze nog enigszins terugvallen op hem gelet op het leefloon. In tegenstelling tot wat het CAW voorhoudt, is er dus géénszins nog sprake van een gezinscel, noch kan gelet op de uitkering van leefloon voor een ruime periode blijken dat zij op één van haar andere in het Rijk verblijvende familieleden zou kunnen terugvallen. Overigens dient er op gewezen te worden dat betrokkene sedert 30.09.2019 onafgebroken leefloon ontvangt, wat betekent dat zij zelfs al tijdens de periode waar nog sprake was een gezamenlijke vestiging niet meer kon rekenen op de financiële ondersteuning van de referentiepersoon. De gezinshereniging is dan ook volstrekt achterhaald.

Bij gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon kan overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 29.07.2021 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 05.08.2021. Betrokkene legde daarop volgende stukken voor:

- Verklaring CAW
- Inschrijving Nederlandse lessen dd. 24.08.2021 – eerste les op 08.09.2021
- Schoolattesten [M.J.J.] (zoon) schooljaren 2018 – 2019, 2020 – 2021 en 2021-2022
- Attest ouderlijk gezag + vertaling
- Attest van erkenning handicap op naam van betrokkene, 66% vermindering verdienvermogen + 8 punten vermindering van de zelfredzaamheid
- Attest leefloon
- Medische gegevens
- Fiscaal attest ziekte en invaliditeitsuitkeringen zus van betrokkene voor inkomstenjaar 2019
- Verklaring referentiepersoon dd. 01.09.2021

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1°, 2°, 3° en 4° betreft: vooreerst moet vastgesteld worden dat betrokkene tussen 26.11.2018 en 19.08.2019 en vervolgens weer tussen 09.10.2019 en 16.11.2020 gezamenlijk met de betrokkene was gevestigd (cf. gegevens Rijksregister). Er is dus geenszins sprake van 3 jaar gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon zodat het geval onder 1° geen toepassing vindt.

Betrokkene heeft in België geen kinderen dewelke eveneens kind zijn van een Belg of een EU-burger. De gevallen onder 2° en 3° zijn dus evenmin toepasbaar op haar.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Dat mevrouw aan het CAW verklaarde dat er hoog oplopende spanningen waren in het gezin ten gevolge van de gewijzigde gezinssituatie volstaat niet als bewijs van een schrijnende situatie in de zin van de wet, te meer omdat betrokkene deze verklaringen niet staft aan de hand van enig bewijsstuk. Het betreft eenzijdige verklaringen van de betrokkene waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met haar land van oorsprong.

Betrokkene is thans 53 jaar oud, wat noch zeer jong, noch zeer oud is. Haar leeftijd vormt geen beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene verblijft sedert 30.10.2018 legaal in België. Dat is een relatief korte periode, zeker wanneer deze wordt vergeleken met de 50 jaren die ze in Colombia heeft vertoefd. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met Colombia, met de lokale taal, de cultuur en de gebruiken. Colombia is het land waar ze het overgrote deel van haar leven heeft geleefd en waar ze een gezin heeft gesticht, kinderen heeft gekregen, enz. Betrokkene beweert in Colombia geen familie meer te hebben daar haar moeder, broers en zussen allen België leven. Echter moet vastgesteld worden dat deze familieleden reeds ruime tijd in België verblijven, reeds lang voor de komst van betrokkene naar hier. Het is dan ook niet onredelijk om aan te nemen dat betrokkene in Colombia, buiten haar moeder, broers en zussen nog moet beschikken over een familiaal en/of sociaal netwerk waarop zij kan terugvallen, daar haar moeder, broers en zussen reeds ruime tijd het land hebben verlaten.

Deze beslissing heeft enkel betrekking op betrokkene, maar voor wat betreft de zoon dient opgemerkt te worden dat ook hij 10 jaar in het land van herkomst heeft gewoond, daar school heeft gelopen en dus vertrouwd is met het schoolsysteem, vrienden moet hebben gehad en een sociaal netwerk. Uit niets blijkt dat hij dat niet terug zou kunnen oppikken of opnieuw zou kunnen opbouwen, in nabijheid van zijn moeder, zoals zij samen reeds jaren hiervoor deden. Bovendien verblijft zijn vader (en wellicht diens kant van de familie) ook nog steeds in Colombia. Hij heeft dus ook nog Familiale banden met het land.

Zij voert haar handicap (cf. medische attesten en erkenning handicap) en de mensonterende omstandigheden in Colombia voor mensen in een rolstoel aan als bezwaar voor het beëindigen van haar verblijfsrecht. Er dient echter te worden opgemerkt dat betrokkene blijkens de voorgelegde medische attesten sedert 1971 aan de gevolgen van poliomyelitis lijdt (zie ook de verklaring bij de verblijfsaanvraag van 30.10.2018). Betrokkene kwam pas in juli 2018 naar Europa. Zulks betekent dat haar medische toestand haar niet heeft belet om 47 jaar lang op min of meer zelfstandige wijze in Colombia te leven, daar een gezinsleven op te bouwen, er kinderen te krijgen enz.. Betrokkene voert geen stukken aan waaruit blijkt dat haar medische toestand de laatste drie jaar in die mate is verslechterd dat hulp van haar familie, waarvan zij beweert dat ze allen in het Rijk leven, onontbeerlijk zou zijn (de attesten dateren van 2019). Integendeel. Betrokkene leeft sedert 16.11.2020 niet meer bij de referentiepersoon. Waar ze, toen ze nog bij haar neef leefde, eventueel zou kunnen claimen dat ze zijn dagdagelijkse verzorging zou behoeven, kan thans redelijkerwijze worden gesteld dat de zorgen die zij nodig heeft niet van die aard zijn dat de nabijheid van haar neef, of andere familieleden, ten allen tijde vereist zou zijn. Bovendien blijkt uit het dossier dat de neef ook nog de zorgen opneemt voor diens moeder (haar zus) dewelke blijkbaar ook hulpbehoevend zou zijn. Waar betrokkene zou aanvoeren dat ze haar neef strikt nodig heeft voor haar verzorging, lijken de feiten zulks tegen te spreken. Haar

medische toestand lijkt bijgevolg niet van die aard dat hij zich verzet tegen het nemen van deze beslissing.

Wat betrokkene economische integratie betreft, kan blijkens de verklaring van het CAW worden vastgesteld dat zij nooit actief is geweest op de arbeidsmarkt en leefloon ontvangt. Betrokkene wijt het feit dat zij niet kan deelnemen aan de arbeidsmarkt aan haar handicap en aan de taalbarrière. Er dient op gewezen te worden dat een handicap en de vermindering van het verdienvermogen niet meteen impliceren dat niet kan worden deelgenomen aan de arbeidsmarkt. Dat blijkt te meer uit het feit dat betrokkene wél de mogelijkheid zou hebben om tewerkgesteld te worden bij [R.] VZW (een maatwerkbedrijf), maar aldaar nog niet is kunnen beginnen omwille van de taalbarrière. Betrokkene heeft nochtans bijna drie jaar de tijd gehad om minstens de verplichte taalcursussen en inburgeringslessen te volgen. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat zij in die periode zelfs niet tot een inschrijving voor Nederlandse taallessen is gekomen. Haar inschrijving blijkt pas te zijn gebeurd nadat door DVZ een onderzoek werd ingesteld met oog op herevaluatie van betrokkene's verblijfsrecht, bovendien legt zij evenmin het bewijs voor dat ze deze lessen ook effectief volgt. Dat betrokkene's medische toestand een hinderpaal vormt voor haar integratie op de arbeidsmarkt, kan niet worden ontkend. Maar uit de feiten blijkt dat zij bijzonder weinig heeft gedaan om die obstakels weg te nemen. Thans kan noch op economisch, noch op sociaal of cultureel vlak worden gesproken van een mate van integratie die een contra-indicatie zou vormen voor het beëindigen van haar verblijfsrecht.

Wat de voorgelegde schoolattesten van de zoon betreft, dient er eerst op gewezen worden dat kinderen tussen 5 en 18 jaar in België leerplichtig zijn. Zij vormen daarom noch in hoofde van betrokkene, noch in hoofde van haar zoon een bewijs van integratie in die mate dat zulks deze beslissing zou verhinderen. Het betreft louter het vervullen van een wettelijke plicht, waarvan het niet naleven bovendien onderworpen is aan sancties. Wat tot slot de gezinstoestand van betrokkene betreft, werd hierboven reeds aangegeven dat betrokkene sedert november 2020 niet meer bij de referentiepersoon inwoont. Betrokkene stelt dat dit het gevolg is van hoog oplopende spanning binnen het gezin van de referentiepersoon als gevolg van het feit dat diens moeder bij hem introk. Betrokkene verklaart dat ze bij de referentiepersoon vertrok omdat de situatie onhoudbaar werd. Het gesolliciteerde karakter van deze verklaringen kan echter niet worden uitgesloten. Er liggen geen bewijzen voor die deze verklaringen zouden kunnen schragen.

De referentiepersoon beweert wel nog steeds voor zijn tante en haar zoon te zorgen "als het nodig is". Vooreerst dient er op gewezen te worden dat het gesolliciteerde karakter van deze verklaringen niet uitgesloten kan worden. Verder wordt door betrokkene niet gedetailleerd wat precies begrepen wordt onder "als het nodig is". Het betreft hier alvast geen financiële steun, gezien betrokkene sedert 30.09.2019 reeds beroep diende te doen op het sociale bijstandstelsel. In zoverre het om medische of praktische hulp zou gaan, werd er hierboven reeds op gewezen dat uit de feiten blijkt dat die hulp niet van die aard is dat het de constante nabijheid van de referentiepersoon behoeft. Betrokkene voert aan dat zij geen familie meer heeft in Colombia daar haar moeder, broers en zussen allen in België leven. Daarover dient echter te worden opgemerkt dat betrokkene pas in juli 2018 naar Europa kwam (cf. stempel in paspoort). De moeder, broers en zussen waarnaar betrokkene verwijst, kwamen reeds veel eerder naar België. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat die familieleden op de ene of de andere manier voor betrokkene zouden instaan. Nogmaals wordt er op gedrukt dat betrokkene zich tot de sociale bijstand diende te wenden, ondanks te talrijke familieleden die zij in België heeft.

Betrokkene kan zich evenmin beroepen op het verblijfsrecht van haar zoon. Dat verblijfsrecht werd hem immers toegekend op basis van de afstamming met betrokkene. Het spreekt dan ook voor zich dat zijn verblijfsrecht naar aanleiding van deze beslissing eveneens kan geherevalueerd worden. Betrokkene beweert geen contact meer te hebben met de vader van haar zoon. Het betreft hier wederom eenzijdige verklaringen waarvan het gesolliciteerde karakter niet kan worden uitgesloten. Nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat er effectief geen contact meer zou zijn met de vader. Er kan enkel uit de door betrokkene voorgelegde stukken worden vastgesteld dat de vader haar het exclusief ouderlijk gezag en hoederecht toekende en dat hij haar toestond definitief met hun zoon in België te verblijven om zijn basis- en beroepsopleidingen te kunnen volbrengen en er te genieten van de andere voordelen die de staat biedt. Nergens stelt mijnheer dat hij het contact met zijn zoon wenst te verbreken.

Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene's gezinstoestand van die aard is dat deze een bezwaar zou vormen voor het nemen van deze beslissing.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij vat het middel in de syntheseseminarie samen als volgt:

"Het eerste onderdeel heeft betrekking op de schending van artikel 42quater, §1, 3e lid van de Vreemdelingenwet:

- Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de Vreemdelingenwet, moet verwerende partij bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, rekening houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, diens gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin de betrokkene bindingen heeft met haar land van oorsprong.

- Bij gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon kan overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van de betrokkene beëindigd worden. Aan verzoekende partij werd op 29.07.2021 verzocht om haar individuele situatie toe te lichten zodat verwerende partij kon toetsen of verzoekster eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd aan verzoekster betekend op 05.08.2021.

- Op 01.09.2021 heeft verzoekster via het CAW de verklaring cf. art. 42quater Vreemdelingenwet afgelegd (stuk 7). Dit was een zeer uitgebreide verklaring waarin de specifieke situatie van verzoekster meticuleus werd uiteengezet. Toch heeft verwerende partij in de beslissing dd. 29.10.2021 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster.

o Dat verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk bevestigt dat verzoekster sinds 1971 lijdt aan poliomyelitis, en dat verwerende partij stelt dat verzoekster niet aantoonde dat de haar medische toestand de laatste drie jaar zodanig is verslechterd dat de hulp van de familie van verzoekster onontbeerlijk is.

Verzoekster heeft erop gewezen dat:

■ uit de stukken (bijlagen bij het schrijven van het CAW dd. 01.09.2021, stuk 7) blijkt dat verzoekster lijdt aan postpolio .

■ dat het algemeen medisch geweten is dat het postpoliosyndroom een progressieve ziekte is (zie stuk 8) en dat de medische situatie van verzoekster dus per definitie verslechtert doorheen de jaren.

■ Verwerende partij stelt in de nota dat het niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is om zelf naar bewijsmateriaal en achtergrondinformatie te gaan. Desalniettemin kan niet ontkend worden dat verzoekster lijdt aan postpolio (waarvan de stukken zich in het administratief dossier bevinden) en dat polio een progressieve ziekte is.

o Dat verwerende partij ook geen rekening houdt met het feit dat verzoekster geen familie meer heeft in Colombia daar de moeder van verzoekster, alsook haar vijf zussen en broer in België wonen. Dat verwerende partij het niet onredelijk vindt om aan te nemen dat verzoekster in Colombia, buiten haar moeder, zussen en broer, nog moet beschikken over een familiaal en/of sociaal netwerk waarop verzoekster kan terugvallen. Dat verwerende partij herhaaldelijk verwijst naar het zogenaamd "gesolliciteerd karakter" van de verklaringen van verzoekster, maar dat verwerende partij het zichzelf wel permiteert om een "gesolliciteerde aanname" te doen gebaseerd op het feit dat de dichte familie van verzoekster in België woont.

Verzoekster heeft erop gewezen dat:

■ Zij door haar handicap en progressieve ziekte een zeer moeilijk leven heeft en dat in Colombia een nog veel zwaarder leven heeft gehad toen zij in Colombia er alleen voor stond.

■ dat polio een progressieve ziekte is en dat de medische toestand van verzoekster alleen maar slechter wordt doorheen de tijd. Dus als verzoekster in het verleden heeft kunnen overleven in Colombia zonder haar naaste familie, dan betekent dit nog niet dat verzoekster dit nu opnieuw zou kunnen aangezien haar medische toestand wel degelijk verslechterd is tegenover drie jaar geleden en dat de progressie van de ziekte alleen maar zal toenemen.

o Dat verwerende partij in de bestreden beslissing aanhaalt dat redelijkerwijze kan worden gesteld dat de zorgen die verzoekster nodig heeft, niet van die aard zijn dat de nabijheid van de neef van verzoekster, of andere familieleden, ten allen tijde vereist zou zijn.

■ Terwijl verzoekster wel degelijk hulp nodig heeft van haar neef en andere familieleden in België en dat het niet is omdat verzoekster niet meer samenwoont met haar neef, dat dit automatisch betekent dat verzoekster geen dagelijkse hulp meer nodig heeft en krijgt van haar familieleden. Het is juist door dat hechte en nabije familiaal netwerk hier in België, dat verzoekster het voor mekaar krijgt om zelfstandig te wonen.

■ Dat verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat verzoekster in de drie jaren dat zij in België woont zich zelfs nog niet had ingeschreven voor Nederlandse taallessen terwijl verzoekster wel degelijk in 2019 zich heeft ingeschreven voor Nederlandse taallessen (stuk 9), maar door pijnen in haar benen ten gevolge van de poliomyelitis kon verzoekster noodgedwongen de lessen toen niet bijwonen.

o Dat verwerende partij stelt dat verzoekster niet meer samenwoont met haar neef (de referentiepersoon voor de gezinshereniging met verzoekster) en dat dit het gevolg is van hoogoplopende spanning binnen het gezin van de referentiepersoon als gevolg van het feit dat de moeder van de referentiepersoon ook bij hem is ingetrokken.

■ Terwijl verzoekster in haar verklaring dd. 01.09.2021 via het CAW duidelijk heeft verklaard dat haar neef (dus de referentiepersoon) onverwacht werd belast met de rol van mantelzorger voor zijn eigen moeder. Omdat de neef van verzoekster dan opeens moest zorgen voor zijn zwaar hulpbehoevende moeder (zijnde de zus van verzoekster) én voor verzoekster, werd dit op de duur te zwaar voor de neef van verzoekster, met spanningen tot gevolg.

■ Verzoekster zag zich dan genoodzaakt om de samenwoning met haar neef te beëindigen buiten haar wil om, maar dat dit niet betekende dat verzoekster niet meer werd geholpen door haar neef en familie, integendeel.

■ Verwerende partij heeft dus geen rekening gehouden met de oorzaak van de spanningen die aanleiding hebben gegeven tot het beëindigen van de samenwoning tussen verzoekster en haar neef.

o Dat verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk bevestigt dat de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekster, en dus niet op de zoon van verzoekster, maar dat verwerende partij wel stelt dat de zoon van verzoekster tien jaar in Colombia heeft gewoond en daar school heeft gelopen en dat uit niets blijkt dat de zoon van verzoekster niet terug kan keren naar Colombia met zijn moeder om daar opnieuw een leven op te bouwen.

■ Terwijl verwerende partij dus geen rekening houdt met het feit dat de zoon van verzoekster nog zeer jong was toen hij naar België is gekomen; dat de zoon van verzoekster intussen perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving en regelmatig naar school gaat en hier in België zijn centrum van belangen heeft; dat de zoon van verzoekster géén contact meer heeft met zijn vader (die nog in Colombia woont) en verzoekster het exclusief ouderlijk gezag heeft over haar zoon.

o Verwerende partij heeft dus in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, diens gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin de betrokkene bindingen heeft met haar land van oorsprong.

o Daarom heeft verwerende partij artikel 42quater, §1, 3e lid van de Vreemdelingenwet geschonden.

Het tweede onderdeel heeft betrekking op de schending van de algemene motiveringsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991):

o In het tweede onderdeel heeft verzoekster eerst algemeen verwezen naar de geldende rechtspraak over de motiveringsplicht van de overheid. Vervolgens heeft verzoekster dit toegepast op de huidige procedure omdat verzoekster ervan overtuigd is dat de bestreden beslissing van verwerende partij niet afdoende werd gemotiveerd.

o Dat verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk bevestigt dat verzoekster sinds 1971 lijdt aan poliomyelitis, en dat verwerende partij stelt dat verzoekster niet aantoont dat de haar medische toestand de laatste drie jaar zodanig is verslechterd dat de hulp van de familie van verzoekster onontbeerlijk is.

- Terwijl het algemeen medisch geweten is dat het postpoliosyndroom een progressieve ziekte is (zie stuk 8) en dat de medische situatie van verzoekster dus per definitie verslechtert doorheen de jaren.
- Dat verwerende partij dus algemeen geweten medische feiten miskent, minstens negeert en dat daarom alleen al de bestreden beslissing njet afdoende werd gemotiveerd.
- o Dat verwerende partij in de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat verzoekster geen familie meer heeft in Colombia daar de moeder van verzoekster, alsook haar vijf zussen en broer in België wonen. Doordat verwerende partij het niet onredelijk vindt om aan te nemen dat verzoekster in Colombia, buiten haar moeder, zussen en broer, nog moet beschikken over een familiaal en/of sociaal netwerk waarop verzoekster kan terugvallen. Doordat verwerende partij herhaaldelijk verwijst naar het zogenaamd “gesolliciteerd karakter” van de verklaringen van verzoekster, maar dat verwerende partij het zichzelf wel permiteert om een “gesolliciteerde aanname” te doen gebaseerd op het feit dat de dichte familie van verzoekster in België woont.
- Terwijl dat polio een progressieve ziekte is en dat de medische toestand van verzoekster alleen maar slechter wordt doorheen de tijd. Dus als verzoekster in het verleden heeft kunnen overleven in Colombia zonder haar naaste familie, dan betekent dit nog niet dat verzoekster dit nu opnieuw zou kunnen aangezien haar medische toestand wel degelijk verslechterd is tegenover drie jaar geleden en dat de progressie van de ziekte alleen maar zal toenemen.
- In de nota stelt verwerende partij dat verzoekster dit niet staft door enig bewijsmiddel. Feit is wel dat verzoekster heeft samengewoond met haar neef en dat zij geholpen wordt door haar familie.
- o Dat verwerende partij ten onrechte heeft gemotiveerd dat verzoekster in de drie jaren dat zij in België woont zich zelfs nog niet had ingeschreven voor Nederlandse taallessen terwijl verzoekster wel degelijk in 2019 zich heeft ingeschreven voor Nederlandse taallessen (stuk 9), maar door pijnen in haar benen ten gevolge van de poliomyelitis kon verzoekster noodgedwongen de lessen toen niet bijwonen.
- o Dat verwerende partij geen rekening houdt met de oorzaak van de spanningen die aanleiding hebben gegeven tot het beeindigen van de samenwoning tussen verzoekster en haar neef, namelijk het feit dat de moeder van de neef onverwacht zeer hulpbehoevend is geworden, haar appartement is kwijtgeraakt en zij noodgedwongen moest intrekken bij haar zoon.
- o Verwerende partij heeft derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd en daarom de algemene motiveringsverplichting geschonden.
- o Dit tweede onderdeel is wel ontvankelijk aangezien de kritiek van verzoekster betrekking heeft op het niet afdoende motiveren van de bestreden beslissing.

Het derde onderdeel heeft betrekking op de schending van het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

- In dit derde onderdeel heeft verzoekster ook aangehaald dat verwerende partij ook het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden.
- Verzoekster heeft hieromtrent eerst verwezen naar de geldende rechtspraak en rechtsleer over het redelijkheidsbeginsel.
- Vervolgens heeft verzoekster verwezen naar hetgeen reeds eerder in het eerste en tweede onderdeel werd uiteengezet waaruit dus ook blijkt dat de beslissing van verwerende partij een onredelijke beslissing is.
- o Dat het onredelijk is van verwerende partij om geen rekening te houden met het progressieve karakter van de medische aandoening van verzoekster, juist terwijl dit een algemeen geweten feit is.
- o Dat verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat verzoekster geen familie meer heeft in Colombia en dat het onredelijk is van verwerende partij om het progressieve karakter van de medische aandoening van verzoekster te negeren. Dus als verzoekster in het verleden heeft kunnen overleven in Colombia zonder haar naaste familie, dan betekent dit niet dat verzoekster dit nu opnieuw zou kunnen aangezien haar medische toestand wel degelijk verslechterd is tegenover drie jaar geleden en dat de progressie van de ziekte alleen maar zal toenemen.
- o Dat verzoekster wel degelijk hulp nodig heeft van haar neef en andere familieleden in België en dat verwerende partij een onredelijke redenering maakt: het is niet omdat de neef van verzoekster ook moet zorgen voor zijn zieke moeder, dat verzoekster geen hulp meer krijgt van haar neef en de andere familieleden van verzoekster hier in België. Het is juist door dat hechte en nabije familiaal netwerk hier in België, dat verzoekster het voor mekaar krijgt om zelfstandig te wonen.
- o Dat verwerende partij geen rekening houdt met de oorzaak van de spanningen die aanleiding hebben gegeven tot het beeindigen van de samenwoning tussen verzoekster en haar neef, namelijk het feit dat de moeder van de neef onverwacht zeer hulpbehoevend is geworden, haar appartement is kwijtgeraakt en zij noodgedwongen moest intrekken bij haar zoon.
- o Dat verwerende partij ook onredelijk is geweest door geen rekening te houden met het feit dat de zoon van verzoekster nog zeer jong was toen hij naar België is gekomen; dat de zoon van verzoekster

intussen perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving en regelmatig naar school gaat en hier in België zijn centrum van belangen heeft; dat de zoon van verzoekster géén contact meer heeft met zijn vader (die nog in Colombia woont) en verzoekster het exclusief ouderlijk gezag heeft over haar zoon. o Dat Verwerende partij dan ook het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Het vierde onderdeel heeft betrekking op de schending van art. 8 EVRM: recht op privé- en familielevens.

- Verwerende partij heeft een einde gesteld aan het verblijf van verzoekster waardoor verzoekster - indien zij terug dient te keren naar Colombia - gescheiden zal worden van haar naaste familie, namelijk haar moeder, vijf zussen, broer, neef, maar ook haar zoontje. Het feit dat verzoekster heeft samengewoond met haar neef, en later met haar zus, bewijst des te meer dat zij hechte familiebanden heeft in België.

- Gelet op de specifieke en precitaire toestand van verzoekster en de hulp en zorg die zij krijgt van haar familie, is dit een disproportionele schending van het recht op privé- en familielevens in hoofde van verzoekster.

- Dat het verblijf van de zoon van verzoekster niet werd beëindigd en dat de zoon van verzoekster regelmatig school loopt in België. Dat verzoekster dus niet allen van haar moeder, zussen, broer en neef gescheiden dreigt te worden, maar ook van haar eigen zoon.

- Dat het duidelijk mag zijn dat het niet in het belang is van de zoon van verzoekster om gescheiden te worden van zijn moeder. Dat de zoon van verzoekster amper dertien jaar is en zijn centrum van belangen in België heeft.

- Dat in de rechtspraak van het EHRM is erkend dat bij het bepalen van de aard en de omvang van de rechten voortvloeiende uit art. 8 EVRM voor de staat en het individu, de bepalingen van het IVRK meewegen bij de interpretatie van het EVRM (zie o.m. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, 82-83).

- Dat binnen de rechtspraak van het EHRM het in art. 3 IVRK bepaalde "hoger belang van het kind" een centrale rol speelt. Het geldt daarbij voor het EHRM als maatgevend bij de uitleg van het in een concreet geval geldend recht en vaak als doorslaggevend bij de belangenafweging die in elke zaak moet worden gemaakt tussen de belangen van het kind en die van andere betrokkenen (zie o.a. EHRM 8 juli 2003, Sahin t. Duitsland, 66).

- Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU stelt voorts dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-, familie- en gezinsleven. Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU stelt daarnaast dat bij alle handelingen betreffende kinderen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Aan de belangen van de minderjarige zoon van verzoekster moet daarom in casu een doorslaggevende rol worden toegekend.

- Het is niet in het belang van de zoon van verzoekster om gescheiden te worden van zijn moeder, noch om terug te moeten keren naar Colombia waar hij geen enkele binding meer mee heeft.

- Derhalve heeft verwerende partij eveneens artikel 8 EVRM geschonden."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door haar neergelegde verzoekschrift blijkt ook dat zij zowel de juridische als de feitelijke overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.3. In de mate dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, moet worden aangenomen dat zij doelt op de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder ook enkel toe het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. Verzoekster werd op 15 mei 2019 in het bezit gesteld van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar neef met de Spaanse nationaliteit en op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dit "[t]en gevolge van het uitblijven van een beslissing". Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet werd uitvoering gegeven aan artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG, dat bepaalt als volgt:

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf."

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 5 september 2012 in de zaak C-83/11 (Rahman) hieromtrent geoordeeld als volgt:

"18 Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn.

19 Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.

20 Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn."

21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

25 Ten slotte zij erop gewezen dat, zoals terecht is opgemerkt door de regeringen die opmerkingen hebben ingediend, zelfs indien de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 gebruikte bewoordingen niet voldoende nauwkeurig zijn om de aanvrager die om binnenkomst of om verblijf verzoekt, in staat te stellen zich rechtstreeks op deze bepaling te beroepen om beoordelingscriteria in te roepen die volgens hem op zijn aanvraag moeten worden toegepast, een dergelijke aanvrager niettemin het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (zie naar analogie arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a., C-72/95, Jurispr. blz. I-5403, punt 56; 7 september 2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, Jurispr. blz. I-7405, punt 66, en 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a., C-165/09–C-167/09, Jurispr. blz. I-4599, punten 100 tot en met 103).

26 Gelet op een en ander, dient op de eerste en de tweede vraag te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd:

- dat de lidstaten niet verplicht zijn om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van deze richtlijn aantonen dat zijn ten laste van deze burger zijn;
- dat de lidstaten er evenwel over moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat op grond waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd;
- dat de lidstaten over een ruime beoordelingsmarge beschikken om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de in artikel 3, lid 2, gebruikte woorden met betrekking tot afhankelijkheid en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven;
- dat iedere aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten onderzoeken of de nationale wetgeving en de toepassing ervan aan deze voorwaarden voldoen.

[...]

41 Met zijn zesde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de afgifte van de verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 van richtlijn 2004/38 afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan.

42 Dienaangaande zij opgemerkt dat, wat de afgifte van de in richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart betreft, de Uniewetgever zich er in hoofdzaak toe heeft beperkt in artikel 10 van deze richtlijn een opsomming te geven van de documenten die moeten worden overgelegd om een dergelijke kaart te verkrijgen, die dan binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag moet worden afgegeven.

43 Wat de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde aanvragers betreft, bepaalt artikel 10 dat deze met name „een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit [de afhankelijkheid] van de burger van de Unie blijkt” moeten overleggen.

44 Vastgesteld moet worden dat de wetgever met deze bepaling en ook met andere bepalingen van richtlijn 2004/38 geen antwoord heeft gegeven op de vraag of aan familieleden van een burger van de Unie, die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van de richtlijn vallen en die om de afgifte van een verblijfskaart verzoeken op overlegging van een in hun land van herkomst afgegeven document waaruit hun afhankelijkheid ten aanzien van die burger van de Unie blijkt, deze verblijfskaart kan worden geweigerd op grond dat hun afhankelijkheid van deze burger is opgehouden na hun binnenkomst in het gastland.

45 De vraag of de afgifte van de in artikel 10 van richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan, valt dus niet binnen de werkingssfeer van deze richtlijn.”

3.5. Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet voorziet verder als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 3°, geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging strikt behoeft van de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt.

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit wat voorafgaat, volgt dat voor de zogenaamde ‘andere familieleden’ de bepalingen van hoofdstuk I inzake de ‘gewone familieleden’ toepassing vinden, tenzij is voorzien in specifieke bepalingen in het hoofdstuk inzake de ‘andere familieleden’. Specifiek wat de ‘andere familieleden’ in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet betreft, is in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet niet voorzien in specifieke bepalingen inzake de beëindiging van het verblijfsrecht, waardoor verweerder in de bestreden beslissing als uitgangspunt heeft genomen dat in het geval van verzoekster de beëindigingsgronden spelen zoals voorzien in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist de (juridische) correctheid van dit uitgangspunt niet.

3.6. Verweerder besliste om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen met toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”.

Verweerder oordeelde dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van verzoekster met haar Spaanse neef, dit is de referentiepersoon die zij vervoegde in België. Hij wees erop dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat verzoekster en haar minderjarige zoon sinds 16 november 2020 staan ingeschreven op een afzonderlijk adres en er dus niet langer sprake is van een samenwoning met de referentiepersoon. Nog stelde hij vast dat verzoekster reeds geruime tijd volledig ten laste valt van het sociale bijstandstelsel. Aldus was hij van oordeel dat verzoekster geen deel meer uitmaakt van het kerngezin van de referentiepersoon en ook niet blijkt dat zij nog ten laste is van de referentiepersoon.

3.7. In de uiteenzetting van het middel leest de Raad als dusdanig niet dat verzoekster aangeeft dat verweerder in de bestreden beslissing verkeerdelijk heeft geoordeeld dat haar situatie valt binnen de situaties die werden voorzien in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet waarin een einde kan worden gesteld aan het verblijf. Zij gaat niet concreet in op de voormelde motivering. Zij geeft ook niet aan de motivering te betwisten dat zij niet valt onder een van de uitzonderingssituaties in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet waarin de beëindigingsgronden van § 1, eerste lid, 4° geen

toepassing kunnen vinden. Voor zover als nodig, verwijst de Raad naar de verdere bespreking van het middel inzake de banden van verzoekster met haar familieleden in België.

3.8. Verzoeksters kritiek heeft eerder betrekking op de beoordeling die werd doorgevoerd in het licht van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In dit verband leert een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder rekening heeft gehouden met de hem in deze bepaling opgelegde verplichting om rekening te houden met de hierin vervatte elementen. Op elk van deze elementen werd uitvoerig en zeer concreet ingegaan in de motivering van de bestreden beslissing. Verweerder wees er ook op verzoekster in dit verband voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing te hebben uitgenodigd haar individuele situatie toe te lichten. Hij bracht de door verzoekster aangebrachte stukken en elementen in rekening bij zijn beoordeling. Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat de genoemde elementen niet in rekening zijn gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.9. Verzoekster geeft allereerst aan de volgende beoordeling te betwisten:

“Zij voert haar handicap (cf. medische attesten en erkenning handicap) en de mensonterende omstandigheden in Colombia voor mensen in een rolstoel aan als bezwaar voor het beëindigen van haar verblijfsrecht. Er dient echter te worden opgemerkt dat betrokkene blijkens de voorgelegde medische attesten sedert 1971 aan de gevolgen van poliomyelitis lijdt (zie ook de verklaring bij de verblijfsaanvraag van 30.10.2018). Betrokkene kwam pas in juli 2018 naar Europa. Zulks betekent dat haar medische toestand haar niet heeft belet om 47 jaar lang op min of meer zelfstandige wijze in Colombia te leven, daar een gezinsleven op te bouwen, er kinderen te krijgen enz.. Betrokkene voert geen stukken aan waaruit blijkt dat haar medische toestand de laatste drie jaar in die mate is verslechterd dat hulp van haar familie, waarvan zij beweert dat ze allen in het Rijk leven, onontbeerlijk zou zijn (de attesten dateren van 2019). Integendeel. Betrokkene leeft sedert 16.11.2020 niet meer bij de referentiepersoon. Waar ze, toen ze nog bij haar neef leefde, eventueel zou kunnen claimen dat ze zijn dagdagelijkse verzorging zou behoeven, kan thans redelijkerwijze worden gesteld dat de zorgen die zij nodig heeft niet van die aard zijn dat de nabijheid van haar neef, of andere familieleden, ten allen tijde vereist zou zijn. Bovendien blijkt uit het dossier dat de neef ook nog de zorgen opneemt voor diens moeder (haar zus) dewelke blijkbaar ook hulpbehoevend zou zijn. Waar betrokkene zou aanvoeren dat ze haar neef strikt nodig heeft voor haar verzorging, lijken de feiten zulks tegen te spreken. Haar medische toestand lijkt bijgevolg niet van die aard dat hij zich verzet tegen het nemen van deze beslissing.”

Verzoekster herhaalt dat zij lijdt aan postpolio. Zij betoogt dat het algemeen medisch is geweten dat het postpoliosyndroom een progressieve ziekte is en dat haar medische situatie dus per definitie verslechtert doorheen de jaren.

Verzoekster kan hiermee evenwel niet overtuigen dat verweerder enig concreet gegeven onterecht niet in rekening heeft gebracht of dat de gedane beoordeling kennelijk onredelijk is.

Verweerder sprak zich in de bestreden beslissing niet zozeer uit over verzoeksters ziekte, maar wel over de vraag of haar ziekte in de huidige omstandigheden er zich tegen verzet dat haar verblijf wordt beëindigd. Hij stelde in dit verband vast dat verzoeksters medische toestand haar niet heeft belet om gedurende 47 jaar op min of meer zelfstandige wijze in Colombia te leven en niet blijkt dat haar medische toestand in de voorbije drie jaar dat zij in België verbleef in die mate is verslechterd dat de hulp van haar familie in dit land voor haar onontbeerlijk is. Hij merkte op dat verzoekster niet langer inwoont bij haar neef in België en bijgevolg niet kan blijken dat omwille van haar medische problemen de nabijheid van haar neef, of van andere familieleden, te allen tijde zou zijn vereist. Wat dit aspect betreft, stelde verweerder verder in de bestreden beslissing nog als volgt:

“De referentiepersoon beweert wel nog steeds voor zijn tante en haar zoon te zorgen “als het nodig is”. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat het gesolliciteerde karakter van deze verklaringen niet uitgesloten kan worden. Verder wordt door betrokkene niet gedetailleerd wat precies begrepen wordt

onder "als het nodig is". Het betreft hier alvast geen financiële steun, gezien betrokkene sedert 30.09.2019 reeds beroep diende te doen op het sociale bijstandsstelsel. In zoverre het om medische of praktische hulp zou gaan, werd er hierboven reeds op gewezen dat uit de feiten blijkt dat die hulp niet van die aard is dat het de constante nabijheid van de referentiepersoon behoeft. Betrokkene voert aan dat zij geen familie meer heeft in Colombia daar haar moeder, broers en zussen allen in België leven. Daarover dient echter te worden opgemerkt dat betrokkene pas in juli 2018 naar Europa kwam (cf. stempel in paspoort). De moeder, broers en zussen waarnaar betrokkene verwijst, kwamen reeds veel eerder naar België. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat die familieleden op de ene of de andere manier voor betrokkene zouden instaan. Nogmaals wordt er op gedrukt dat betrokkene zich tot de sociale bijstand diende te wenden, ondanks [d]e talrijke familieleden die zij in België heeft."

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, miskent of negeert verweerder met zijn beoordeling niet dat zij lijdt aan een progressieve ziekte. Hij stelde wel vast dat verzoekster met haar ziekte al die jaren zelfstandig heeft kunnen wonen in het land van herkomst, ook nadat haar familieleden naar België verhuisden, dat geen stukken voorliggen dat haar medische toestand in de laatste drie jaar in die mate is verslechterd dat de hulp van de familieleden in België voor haar alsnog onontbeerlijk is en dat ook nergens uit de voorliggende stukken nog enige concrete ondersteuning door haar familieleden in België kan blijken. In deze omstandigheden achtte verweerder het niet noodzakelijk dat verzoekster op humanitaire gronden, en ondanks dat zij niet langer gezamenlijk is gevestigd met de referentiepersoon, diende te worden toegelaten tot een verder verblijf in België.

Verzoekster voert aan dat zij wel degelijk hulp nodig heeft van haar neef en andere familieleden in België en dat het niet is omdat zij niet langer samenwoont met haar neef dat dit automatisch betekent dat zij geen dagelijkse hulp meer nodig heeft, en ook krijgt, van haar familieleden. Zij stelt dat zij net door het hechte en nabije familiale netwerk in België in staat is om zelfstandig te wonen.

Hoewel verzoekster op zich kan worden gevolgd in haar standpunt dat het gegeven dat zij niet langer inwoont bij haar neef in België, of bij andere familieleden in dit land, niet noodzakelijk betekent dat zij niet langer wordt ondersteund door deze familieleden, is het evenmin zo dat deze (noodzaak van) ondersteuning zonder meer zou moeten worden verondersteld. Het gegeven dat er sprake is van een progressieve ziekte betekent op zich ook nog niet dat er de voorbije drie jaar een noemenswaardige verslechtering was van haar medische toestand en evenmin dat zij actueel lijdt aan ziekte die maakt dat de nabijheid van haar familieleden in België voor haar onontbeerlijk is en zij niet langer voldoende zelfstandig is om, zoals dit in het verleden het geval was, zonder haar familieleden in haar land van herkomst te verblijven. In dit verband blijkt uit de door haar aangebrachte informatie over postpolio ook dat de symptomen van dit syndroom slechts geleidelijk verschijnen, zodat niet blijkt dat het enkele gegeven van het verstrijken van drie jaren maakt dat haar medische situatie per definitie noemenswaardig is verslechterd of dat de nabijheid van haar familieleden in België voor haar onontbeerlijk is. Op geen enkele wijze verduidelijkt verzoekster ook op welke wijze haar toestand de voorbije jaren is verslechterd. In de bestreden beslissing leest de Raad bovendien niet dat het niet langer samenwonen met de familieleden in België aantoont dat er geen sprake meer is van ondersteuning, wel dat nergens wordt gepreciseerd welke concrete zorg de referentiepersoon nog opneemt voor verzoekster en dat uit haar dossier evenmin kan blijken dat haar andere familieleden op de ene of de andere manier nog voor haar instaan. Verzoekster weerlegt deze beoordeling niet. Het kwam haar nochtans toe om de voorgehouden ondersteuning die zij stelt te behoeven en te genieten van haar familieleden in België concreet te onderbouwen. Zij beperkt zich op dit punt tot algemene stellingen dat zij hulp nodig heeft van haar familieleden in België, zonder evenwel concrete medische stukken voor te leggen die aantonen dat zij op medische gronden afhankelijk is van deze familieleden of zelfs maar te preciseren welke ondersteuning zij nog van hen zou krijgen.

Verzoekster toont niet aan dat de beoordeling inzake haar medische situatie of de banden met haar familieleden in België bepaalde feitelijkheden miskent of kennelijk onredelijk is.

3.10. Verzoekster voert vervolgens aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij geen familie meer heeft in Colombia, nu haar moeder, haar vijf zussen en haar broer in België wonen. Zij wijst erop dat zij door haar handicap en progressieve ziekte een zeer moeilijk leven heeft en haar leven in Colombia nog veel zwaarder was omdat zij er alleen voor stond.

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk ook rekening hield met verzoeksters verklaring dat zij geen familie meer zou hebben in Colombia nu haar moeder en broer(s) en zussen in België verblijven. Verweerder oordeelde in dit verband als volgt:

“Betrokkene verblijft sedert 30.10.2018 legaal in België. Dat is een relatief korte periode, zeker wanneer deze wordt vergeleken met de 50 jaren die ze in Colombia heeft vertoefd. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met Colombia, met de lokale taal, de cultuur en de gebruiken. Colombia is het land waar ze het overgrote deel van haar leven heeft geleefd en waar ze een gezin heeft gesticht, kinderen heeft gekregen, enz. Betrokkene beweert in Colombia geen familie meer te hebben daar haar moeder, broers en zussen allen België leven. Echter moet vastgesteld worden dat deze familieleden reeds ruime tijd in België verblijven, reeds lang voor de komst van betrokkene naar hier. Het is dan ook niet onredelijk om aan te nemen dat betrokkene in Colombia, buiten haar moeder, broers en zussen nog moet beschikken over een familiaal en/of sociaal netwerk waarop zij kan terugvallen, daar haar moeder, broers en zussen reeds ruime tijd het land hebben verlaten.”

Door het louter herhalen van haar eerdere standpunt weerlegt verzoekster deze gedane beoordeling nog niet en toont zij het kennelijk onredelijk karakter ervan niet aan. De Raad heeft er begrip voor dat verzoeksters ziekte en handicap maken dat haar leven niet steeds gemakkelijk is, of dit nu in haar land van herkomst of België is. Hiermee wordt evenwel nog niet aangetoond dat verzoeksters huidige situatie van die aard is dat zij niet langer in het land van herkomst kan verblijven of dat de nabijheid van haar familieleden in België voor haar onontbeerlijk is. Zoals reeds werd vastgesteld, weerlegt verzoekster het motief niet dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing niet heeft kunnen aantonen dat zij in België nog concrete zorg of ondersteuning geniet van haar familieleden in dit land die voor haar onontbeerlijk is of dat zij op medische gronden afhankelijk is van deze familieleden. Inzake de vraag of verzoekster haar leven opnieuw kan oppikken in haar land van herkomst, acht de Raad de vaststelling verder wel degelijk relevant dat verzoekster met haar ziekte en handicap langdurig in het land van herkomst heeft gewoond en zij er ook nog lange tijd is kunnen blijven wonen nadat haar familieleden naar België verhuisden, en dit terwijl zij zelf ook een minderjarig kind ten laste had. Nu verzoekster ongeveer 50 jaar in Colombia woonde, zij er nog geruime tijd is blijven wonen nadat haar familieleden naar België verhuisden en zij enkel gedurende een relatief korte periode in België heeft gewoond, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om aan te nemen dat zij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal en/of sociaal netwerk. Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar standpunt dat deze beoordeling van het bestuur louter uitgaat van een *“gesolliciteerde aannname”* die is *“gebaseerd op het feit dat de dichte familie van verzoekster in België woont”*. Minstens komt het verzoekster toe om aannemelijk te maken dat een dergelijk netwerk niet langer voorhanden is in het land van herkomst of dat van haar ondanks haar zeer langdurige verblijf in het land van herkomst niet langer in redelijkheid kan worden verwacht dat zij haar leven weer opneemt in dit land. Zij weerlegt de beoordeling niet dat zij op dit punt in gebreke is gebleven. Zij toont niet met een concreet begin van bewijs aan dat zij in haar land van herkomst geen enkele steun meer zou kunnen genieten of dat zij eerder in mensonwaardige omstandigheden leefde in dit land. De Raad herhaalt verder ook dat het gegeven dat verzoekster lijdt aan een progressieve ziekte niet volstaat om de motieven te weerleggen dat niet blijkt dat haar medische situatie de voorbije drie jaren in die mate is verslechterd dat de nabijheid van haar familieleden in België onontbeerlijk is voor haar en dat de voorliggende gegevens niet aantonen dat zij nog concrete zorg of ondersteuning geniet van deze familieleden. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de familieleden in België, net zoals dit in het verleden blijkbaar gebeurde, vanuit België ook steeds financiële steun kunnen geven aan verzoekster in Colombia.

3.11. Verzoekster wijst er vervolgens op dat in de door haar voorgelegde verklaring van het CAW duidelijk werd vermeld dat haar neef onverwacht werd belast met de rol van mantelzorger voor zijn eigen moeder en dat dit aanleiding gaf tot spanningen. Zij stelt dat zij zich dan ook genooddaakt zag om de samenwoning met haar neef te beëindigen, dit buiten haar wil om. Zij merkt op dat dit niet betekent dat zij niet langer wordt geholpen door haar neef en familie. Zij is van mening dat de oorzaak van de spanningen die ertoe hebben geleid dat de samenwoning met haar neef werd beëindigd onterecht niet in rekening is gebracht.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder wel degelijk rekening hield met het gegeven dat *“de neef ook nog de zorgen opneemt voor diens moeder (haar zus) dewelke blijkbaar ook hulpbehoevend zou zijn”*, met het gestelde in de verklaring van het CAW dat er *“hoog oplopende spanningen waren in het gezin ten gevolge van de gewijzigde gezinssituatie”* en met de verklaring van verzoekster dat ze vertrok bij de referentiepersoon omdat de situatie er onhoudbaar werd nadat de moeder van de referentiepersoon ook bij hem kwam inwonen. Verweerder oordeelde evenwel dat dit eenzijdige verklaringen zijn van verzoekster, die verder niet worden gestaafd aan de hand van enig bewijsstuk. Zoals reeds werd aangegeven, gaf verweerder daarnaast ook aan dat op basis van de

voorliggende stukken niet bleek dat de referentiepersoon daadwerkelijk nog enige zorg opnam voor verzoekster en dat er ook geen financiële steun meer bleek. Enige ondersteuning door de overige familieleden in België bleek volgens verweerder evenmin. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster niet concreet ingaat op deze beoordeling en dat haar betoog niet vermag deze beoordeling te weerleggen.

3.12. Verzoekster betwist nog de volgende motivering in de bestreden beslissing inzake haar economische, sociale en culturele integratie in België:

“Wat betrokkenes economische integratie betreft, kan blijkens de verklaring van het CAW worden vastgesteld dat zij nooit actief is geweest op de arbeidsmarkt en leefloon ontvangt. Betrokkene wijt het feit dat zij niet kan deelnemen aan de arbeidsmarkt aan haar handicap en aan de taalbarrière. Er dient op gewezen te worden dat een handicap en de vermindering van het verdienvermogen niet meteen impliceren dat niet kan worden deelgenomen aan de arbeidsmarkt. Dat blijkt te meer uit het feit dat betrokkene wél de mogelijkheid zou hebben om tewerkgesteld te worden bij [R.] VZW (een maatwerkbedrijf), maar aldaar nog niet is kunnen beginnen omwille van de taalbarrière. Betrokkene heeft nochtans bijna drie jaar de tijd gehad om minstens de verplichte taalcursussen en inburgeringslessen te volgen. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat zij in die periode zelfs niet tot een inschrijving voor Nederlandse taallessen is gekomen. Haar inschrijving blijkt pas te zijn gebeurd nadat door DVZ een onderzoek werd ingesteld met oog op herevaluatie van betrokkenes verblijfsrecht, bovendien legt zij evenmin het bewijs voor dat ze deze lessen ook effectief volgt. Dat betrokkenes medische toestand een hinderpaal vormt voor haar integratie op de arbeidsmarkt, kan niet worden ontkend. Maar uit de feiten blijkt dat zij bijzonder weinig heeft gedaan om die obstakels weg te nemen. Thans kan noch op economisch, noch op sociaal of cultureel vlak worden gesproken van een mate van integratie die een contra-indicatie zou vormen voor het beëindigen van haar verblijfsrecht.”

Verzoekster voert aan dat onterecht wordt gesteld dat zij zich gedurende haar verblijf van drie jaar in België zelfs niet inschreef voor Nederlandse taallessen. Zij stelt zich in 2019 wel degelijk te hebben ingeschreven voor dergelijke lessen, maar door pijnen in haar benen de lessen niet te hebben kunnen bijwonen. In dit verband merkt de Raad op dat verzoekster in het kader van de uitoefening van het hoorrecht naliel stukken in deze zin voor te leggen. Zij legde op dat ogenblik enkel een bewijs van inschrijving voor Nederlandse taallessen van augustus 2021 voor. Verzoekster kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat onterecht haar eerdere inschrijving uit 2019 niet in rekening werd gebracht. Zij toont bovendien ook niet met enig begin van bewijs aan dat zij om medische redenen de lessen Nederlands in 2019 niet kon volgen. Nog moet worden opgemerkt dat verzoeksters betoog in geen geval van aard is de gedane beoordeling te kunnen weerleggen dat geen economische, sociale en culturele integratie in België blijkt die er zich tegen kan verzetten dat haar verblijfsrecht wordt beëindigd. Feit blijft hoe dan ook dat verzoekster pas Nederlandse lessen aanvatte na bijna drie jaar verblijf in België en de taalbarrière verhinderde dat zij reeds aan de slag kon in een maatwerkbedrijf.

3.13. Verzoekster bekritiseert ten slotte de volgende beoordeling in de bestreden beslissing inzake haar minderjarige zoon:

“Deze beslissing heeft enkel betrekking op betrokkene, maar voor wat betreft de zoon dient opgemerkt te worden dat ook hij 10 jaar in het land van herkomst heeft gewoond, daar school heeft gelopen en dus vertrouwd is met het schoolsysteem, vrienden moet hebben gehad en een sociaal netwerk. Uit niets blijkt dat hij dat niet terug zou kunnen oppikken of opnieuw zou kunnen opbouwen, in nabijheid van zijn moeder, zoals zij samen reeds jaren hiervoor deden. Bovendien verblijft zijn vader (en wellicht diens kant van de familie) ook nog steeds in Colombia. Hij heeft dus ook nog Familiale banden met het land.”

Volgens verzoekster werd bij deze beoordeling nagelaten om rekening te houden met het feit dat haar zoon nog zeer jong was toen hij naar België is gekomen, dat hij intussen perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving, dat hij regelmatig school loopt en het centrum van zijn belangen heeft in België, dat hij geen contact meer heeft met zijn vader in Colombia en dat zij het exclusief ouderlijk gezag heeft over haar zoon.

Verweerder hield evenwel wel degelijk rekening met de leeftijd van verzoeksters zoon, met name tien jaar, op het ogenblik dat deze met zijn moeder naar België verhuisde. Op basis van deze leeftijd achtte verweerder het evenwel aannemelijk dat hij school heeft gelopen in het land van herkomst, dat hij er vertrouwd is met het schoolsysteem en dat hij er een sociaal netwerk had. Om deze redenen zag verweerder voor verzoeksters zoon geen noemenswaardige hinderpalen om, in de nabijheid van zijn

moeder, zijn leven opnieuw op te pikken in het land van herkomst. Verweerder hield hierbij wel degelijk ook rekening met de voorgelegde stukken inzake de scholing van verzoeksters zoon in België, maar was dus van mening dat hij ook opnieuw kan aansluiten bij het onderwijs in het land van herkomst. Overige stukken inzake de integratie van verzoeksters zoon werden niet aangebracht tijdens het horen, zodat ook niet blijkt dat op dit punt enig concreet gegeven onterecht niet in rekening is gebracht. Verweerder hield daarnaast wel degelijk ook rekening met de verklaring van verzoekster dat er geen contact meer zou zijn met de vader van haar zoon en dat zij het exclusief ouderlijk gezag heeft. In dit verband motiveerde hij als volgt:

“Betrokkene beweert geen contact meer te hebben met de vader van haar zoon. Het betreft hier wederom eenzijdige verklaringen waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat er effectief geen contact meer zou zijn met de vader. Er kan enkel uit de door betrokkene voorgelegde stukken worden vastgesteld dat de vader haar het exclusief ouderlijk gezag en hoederecht toekende en dat hij haar toestond definitief met hun zoon in België te verblijven om zijn basis- en beroepsopleidingen te kunnen volbrengen en er te genieten van de andere voordelen die de staat biedt. Nergens stelt mijnheer dat hij het contact met zijn zoon wenst te verbreken.”

Door het louter herhalen dat er geen contact meer zou zijn met de vader van haar kind en zij het exclusief ouderlijk gezag heeft, zonder verder nog in te gaan op de voormelde motivering, toont verzoekster niet aan dat deze motivering uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is.

De Raad merkt nog op dat voor verzoeksters zoon, die in functie van verzoekster werd toegelaten tot een verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, op 29 november 2021 een afzonderlijke beslissing werd genomen om een einde te stellen aan zijn recht op verblijf. In deze beslissing werd geoordeeld dat verzoeksters zoon op tienjarige leeftijd met zijn moeder naar België is gekomen en dat hij, gelet op zijn nog jonge leeftijd en de korte duur van het verblijf in België, redelijkerwijze nog banden heeft met het land van herkomst en er zich opnieuw met zijn moeder kan vestigen. Deze beslissing maakt het voorwerp uit van een afzonderlijk beroep bij de Raad.

3.14. Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen zonder rekening te houden met alle relevante elementen. Evenmin toont zij aan dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of dat verweerder hierbij kennelijk onredelijk of met miskennis van de wet handelde.

3.15. Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.16. Artikel 8 van het EVRM omvat verder het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992,

Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan, overstijgen.

Verzoekster betoogt dat zij, indien zij dient terug te keren naar Colombia, zal worden gescheiden van haar naaste familie, met name haar moeder, zussen, broer, neef en minderjarige zoon. Zij wijst op een eerdere samenwoning met haar neef en haar zus. Omwille van haar precare toestand en de hulp en zorg die zij krijgt van haar familie, is er volgens haar een disproportionele schending van het recht op privé- en gezinsleven. Zij wijst er ook op dat het verblijf van haar zoon niet werd beëindigd, dat hij regelmatig school loopt in België, dat hij amper dertien jaar is en dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft. Zij betoogt dat de belangen van haar zoon een doorslaggevende rol moeten worden toegekend binnen de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM en dat het niet in zijn belang is om van zijn moeder te worden gescheiden en te moeten terugkeren naar Colombia, land waarmee hij geen enkele band meer heeft.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat de bestreden beslissing op zich enkel inhoudt dat verzoeksters verblijfsrecht wordt beëindigd. Er is geen sprake van een bevel om het grondgebied te verlaten of van een verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst.

Het is niet betwist dat verzoekster een gezinsleven leidt met haar minderjarige zoon. In dit verband moet evenwel worden herhaald dat voor verzoeksters zoon, die in functie van verzoekster werd toegelaten tot een verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, op 29 november 2021 eveneens werd beslist om een einde te stellen aan zijn recht op verblijf. Verzoekster heeft aldus niet langer een actueel belang bij haar betoog dat haar zoon wel nog is toegelaten tot een verblijf in België. Verweerder beoogt geenszins een scheiding van verzoekster en haar minderjarige zoon. Hij heeft verder ook rekening gehouden met de belangen van verzoeksters zoon, maar wees erop dat de zoon tien jaar in Colombia heeft gewoond, dat hij er reeds school heeft gelopen en dus vertrouwd is met het schoolsysteem in dit land en dat hij er vrienden en een sociaal netwerk had. Hij zag geen redenen waarom verzoeksters zoon zijn leven niet opnieuw kon oppikken in het land van herkomst, in de nabijheid van zijn moeder. Hij wees er ook op dat de vader nog steeds in Colombia verblijft en niet aannemelijk wordt gemaakt dat er geen contacten meer met hem zijn. Op dit punt is er volgens verweerder slechts sprake van eenzijdige verklaringen.

Door het louter tegenspreken van bepaalde motieven toont verzoekster nog niet aan dat deze motieven incorrect of kennelijk onredelijk zijn. Verzoekster blijft in gebreke concreet in te gaan op de voorziene motieven en laat na een en ander te weerleggen. In de gegeven omstandigheden toont verzoekster niet aan dat verweerder de belangen van haar minderjarige zoon onvoldoende in rekening heeft gebracht of hieraan onvoldoende gewicht heeft toegekend. Zij toont niet aan dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat haar zoon redelijkerwijze zijn leven en scholing opnieuw kan oppikken in zijn land van herkomst en geenszins blijkt dat de banden met het land van herkomst volledig zijn verbroken.

In zoverre zij verder wijst op de banden met haar overige familieleden in België, volgt uit de eerdere bespreking van het middel dat verzoekster niet langer blijkt samen te wonen met deze familieleden en zij daarnaast ook niet concreet kan aantonen dat zij nog specifieke zorg, bijstand of financiële steun geniet van haar familieleden in België of dat de nabijheid van deze familieleden voor haar onontbeerlijk is. Het wordt niet ontkend dat verzoekster omwille van haar medische problemen een handicap heeft, maar hiermee blijkt op zich nog niet dat zij momenteel specifieke steun behoeft van haar familieleden in België. Zoals verweerder opmerkte, lagen in dit verband geen concrete bewijselementen voor. Verzoekster weerlegt het motief ook geenszins dat nergens wordt geconcretiseerd welke steun zij nog zou krijgen van haar familieleden. Loutere familiecontacten volstaan niet voor het aantonen van een bijzondere band van afhankelijkheid. In de gegeven omstandigheden toont verzoekster een beschermens-

waardig gezins- of familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar overige familieleden in België niet concreet aan. Minstens toont verzoekster in de gegeven omstandigheden niet concreet aan dat de bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in haar recht op een gezins- of familie- en privé-leven. Verzoekster toont niet met een begin van bewijs aan dat zij in haar land van herkomst geen enkele ondersteuning kan genieten gelet op haar handicap en dat zij er niet langer, zoals zij gedurende vijftig jaar heeft gedaan, een leven kan leiden. Zoals reeds werd opgemerkt, kunnen haar familieleden haar ook steeds vanuit België nog financieel steunen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.17. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS